

БОЖИЯТЪ ЗЛАТАРЪ

Върна се дѣдо Едко отъ обиколка изъ нивята си.
Бѣше недѣленъ день.

Върна се съ праметната презъ рамо салтамарка; из-

вади отъ пояса си червената кърпа, отри потѣта отъ челото си и седна подъ орѣха на сѣнка.

— Дѣдо бе, черква отдавна пусна, ти кѣде ходи, та закѣснѣ? — запита го внучето му Гого.

— Пообиколихъ малко нивята, пиленце, да видя какво правятъ класовцетѣ. Гледамъ ги растятъ, растятъ



по-бърже отъ тебе. Навели главички, клатушкаты се, галятъ се единъ другъ и сладко, сладко си шепнатъ.

— Шепнатъ ли си? Ами какво? Ти чули?

— Чухъ ги зеръ, — отвърна дѣдо му, — шепнѣха си за оная нощъ, когато звездичкитѣ били на голѣмата седѣнка. Па като изпрѣли кѣделитѣ си, рекли да си тропнатъ едно хорце! Погледала ги леля имъ Месечинка, погледала, па като скочила и тя, та се уловила на хорото, като замѣткала ония везани поли — да ти е драго!

А пѣкъ като започнали сетне ржченицата! Тя на срѣдата, а всички малки и голѣми около нея! Че като имъ завикала тя: „Сърдечно! Сърдечно, на мѣсто! Ха така!“. . . Че като затрепкали и се зачервили звездичкитѣ, като заблѣстѣли очичкитѣ имъ, та огрѣли земята тъй силно, че игла да падне срѣдъ хорскитѣ нивя, ще се види!

Спогледали се класовцетѣ, позаклатили главички, плѣснали ржце, па като рекли:

— Ха и ние сега, де!

Разсѣнилъ се дѣдо Господъ отъ играта и радостѣта